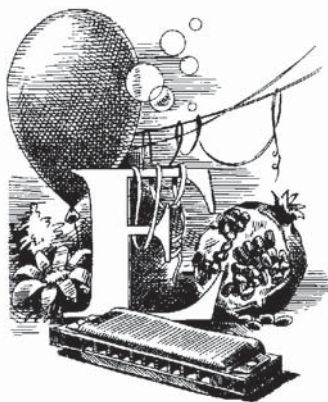

ΤΑ ΑΝΤΙΕΦΙΑΛΤΙΚΑ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΖΕΥΟΥΝ ΚΛΩΣΤΕΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΝ, ΤΟΥΛΙΑ ΜΠΟΜΠΟΝΙΕΡΑΣ ΚΙ ΑΛΛΑ ΠΟΛΛΑ, ΑΛΛΑ ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΤΑ ΧΑΣΟΥΝ ΟΛΑ, ΟΤΑΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΞΑΦΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ.

τσι κι έγινε. Έψαξαν όλοι από δω, έψαξαν από κει, κάθε απόμερη γωνιά, κάθε κρυψώνα μυστική. Στη γωνιά του ξεχασμένου συρταριού βρήκε η Μυρτώ λίγο

χαρτοπόλεμο και στη σκονισμένη σοφίτα ένα σκουλαρίκι από χαρταετό. Ο Αλέξης βρήκε ένα πούμπουλο κύκνου ανάμεσα στα συρματοπλέγματα και η Λουκία ένα τετράφυλλο τριφύλλι. Η Φρόσω έψαξε στην τσέπη της γιαγιάς κι έβγαλε από τα βάθη της μια κόκκινη κλωστή παραμυθιού και ο Θωμάς ανάμεσα στις κιτρινισμένες σελίδες ενός παλιού βιβλίου

ανακάλυψε ένα γαλάζιο «μη με λησμόνει». Η Άννα σκαρφάλωσε στα κεραμίδια της σκεπής και κατάφερε να βρει λίγα άχυρα από χελιδονοφωλιά ανάμεσα στη σκόνη.

Με καρδιοχτύπι μήπως τους σταματήσει, μήπως τους κάνει έρευνα καμιά περιπολία, τα πήγαν όλα στο σχολείο. Τ' ακούμπησαν όλα με προσοχή στο τραπέζι του Αντώνη και τα κοιτούσαν σαν να 'ταν θησαυροί. Κι ήταν στ' αλήθεια θησαυροί, οι πιο πολύτιμοι του κόσμου. Πάνω στο τραπέζι εκείνης της τάξης, στο σχολείο της σκοτεινής και παγωμένης πολιτείας, έλαμπαν κι άστραφταν ελπίδες, γιασεμιά, σαπουνόφουσκες, σπυριά ροδιού, κόκκινες κλωστές παραμυθιού, ροδοπέταλα, τούλια μπομπονιέρας, φουσκαλήθρες από μπαλόνια, κορδέλες, αναλαμπές από ηλιαχτίδες και αποκριάτικες κορδέλες.

Ανοίγει εκείνη τη στιγμή η πόρτα και μπαίνει τρεχάλα ο Θανάσης λαχανιασμένος.

— Σύρμα! Έρχονται οι φρουροί!

Ίσα που πρόλαβε ο Αντώνης να κρύψει στο συρτάρι τους θησαυρούς, κι έκανε νόημα στα παιδιά, που βάλθηκαν όλα μαζί να τραγουδάνε μ' όλη τους τη δύναμη:

Τον Αρπατίλαο αγαπάμε.

Με χαρά τον προσκυνάμε.

Αρπατίλαε, εμπρός!

Είσαι ο βασιλιάς

ο πιο λαμπρός!

Την ίδια στιγμή άνοιξε μ' ένα σπρώξιμο η πόρτα και μπήκαν μέσα ο Βουλίμιος Βλήμας και έξι φρουροί.

— Τι γίνεται εδώ; ρώτησε ο Βουλίμιος.

— Μάθημα ωδικής, εξήγησε ο Αντώνης.

— Τι τραγουδάτε;

— Το εμβατήριο του Αρπατίλαου. Τι άλλο;

— Καλώς! Τώρα όμως είναι ώρα για επιθεώρηση. Θα κάνω στα παιδιά μερικές ερωτήσεις. Ερώτηση πρώτη: Γιατί έχουμε χέρια;

— Για να παίζουμε μπιζ! απάντησε αμέσως η Μυρτώ.

— Λάθος! είπε ο Βουλίμιος.

— Για να σκαρφαλώνουμε στα δέντρα; ρώτησε ο Βασίλης.

— Ούτε! Τα έχουμε για να χειροκροτάμε τον Αρπατίλαο, γάβγισε ο Βουλίμιος. Ερώτηση δεύτερη: Γιατί έχουμε γλώσσα;

— Για να γλείφουμε γλειφιντζούρια! φώναξε ο Θοδωρής.

— Λάθος! Την έχουμε για να κολλάμε χαρτόσημα σε αιτήσεις. Ερώτηση τρίτη: Τα αυτιά γιατί τα έχουμε;

— Για να ακούμε; ρώτησε δισταχτικά ο Αλέξης.

— Λάθος και πάλι λάθος! Είσαστε όλοι σας κουμπούρες! Τα έχουμε για να υπακούμε. Εχτές τι μάθημα είχατε;

— Ιχνογραφία.

— Τι ζωγραφίσατε;

— Το πορτρέτο του Αρπατίλαου, απάντησε ο Αντώνης.

— Πού είναι οι ζωγραφιές;

— Στο συρτάρι.

— Δώσ' τες μου να τις επιθεωρήσω.

Ο Αντώνης δίστασε. Αν άνοιγε το συρτάρι, μπορεί να 'βλεπαν οι φρουροί το μυστικό τους θησαυρό. Ξεροκατάπие αναποφάσιστος.

— Άντε, λοιπόν! Τι περιμένεις; γρύλισε ο Βουλίμιος. Άνοιξε το συρτάρι!

Ο Αντώνης έκλεισε με τρόπο το μάτι στο Βασίλη. Ο Βασίλης κατάλαβε. Έβγαλε από την τσάντα του μια φυσαρμόνικα και άρχισε να παίζει.

— Αυτή η φυσαρμόνικα κατάσχεται! μούγκρισε ο Βουλίμιος. Απαγορεύονται αυστηρά τα μουσικά όργανα, εκτός από τις σάλπιγγες, στην Ουρανούπολη. Φρουροί! Αρπάξτε του τη φυσαρμόνικα!

Οι φρουροί περικύκλωσαν το Βασίλη και προσπαθούσαν να του πάρουν τη φυσαρμόνικα από τα χέρια. Ο Αντώνης επωφελήθηκε από την ευκαιρία, άνοιξε το συρτάρι, ενώ είχαν στραμμένη την προσοχή τους στο Βασίλη, και έβγαλε τις ζωγραφιές.

— Ορίστε! είπε. Να οι ζωγραφιές! Ο Αρπατίλαος ανφάς, προφίλ, καθισμένος στο θρόνο του, καβάλα στο άλογό του, με την κορόνα του, με το μανδύα του, με την ακολουθία του, με τις πιτζάμες του... Ορίστε!

Ο Βουλίμιος πήρε τις ζωγραφιές και τις εξέτασε προσεχτικά μια μια.

— Χμμμ... Εδώ η μύτη του είναι κάπως στρα-

βή... Εδώ λείπει ένα ρουμπίνι από την κορόνα του... κι εδώ λείπει μια φούντα από την παντόφλα του. Σε τούτη, πάλι, το άλογό του έχει τρεις ουρές και πέντε πόδια. Αυτό να μην επαναληφθεί. Στην επόμενη επιθεώρηση, θέλω να δω τον Αρπατίλαο με ίσια μύτη και το άλογό του με όλα του τα πόδια, όχι όμως και με παραπανίσια. Να μην υπερβάλλουμε! Συνεχίστε το μάθημα.

Μόλις βγήκαν οι φρουροί από την τάξη, ο Αντώνης και τα παιδιά αναστέναξαν με ανακούφιση.

— Φτηνά τη γλιτώσαμε, είπε ο Αντώνης. Παρά λίγο να προδοθούμε. Τώρα δε μένει παρά να φτιάξουμε τα μαξιλάρια.

Επειδή αυτά που είχαν μαζέψει δεν έφταναν για να φτιάξουν πολλά, αποφάσισαν να ράψουνε μόνο δύο αντιεφιαλτικά μαξιλάρια: ένα για τη Μυρτώ κι ένα για τον Αντώνη. Θα κοιμόνταν σ' αυτά τα βράδια και την άλλη μέρα θα εξιστορούσαν στους υπόλοιπους τα όνειρά τους.